

KOMÁLOVICS ZOLTÁN

Tóparti jelenés

(Ágnesnek)

Emlékszel még? Ami megmaradt: fázós füst
és a szótelen idő sátorvásznai.

Emlékszel még? Mennyi pillanat
mozdul magába harminc év alatt?

Emlékszel még? A kép kopott partja,
ahol ültél éveken át, egy tóba merült,
és gondozatlan fű festette körbe
a roskatag padokat.

Nem látszottak a hangyák, az apró bogarak.
A pókok szinte észrevétlen hálót vetve
mélysugárban szótték útjukat.
A keresztbe tett lábadon könyöklő délután
hozzátámasztott a félelem emlékfalához.

Ez a kép nem akkor készült.
Nem a pillanat hevében
állt meg annyi mozdulat,
mely a kezdet lendületét eljövendőként
adta át a mozdulatlan, de sürgető készítésnek.

Múltunk tartományának hullámzó partjain,
ahol ültél, a szándékok iránya vált pontosabbá.

A közelség nyert új értelmet.
Két kar, mint két evező, lapátolta az időt,
szorosabbra vonva a csapások közti távot.

Mi volt előbb, a madárhang vagy a lélek,
ami kirajzolta a partokat? Meghívás
bizonyossá nem válik soha, csak árbocot
emel a képzelet hallgatag terei fölé.

Nem tudtam, a túlpárt lombsötétjéből
mi bomlik elő: születés vagy halál
sűrűsödik-e a fák között.
A széthajolt fű, akár az emlékfalak
kusza erezete lengedezni kezdett.

A jövő, mint köldök gyűrődött ki
a földből. A lábadra tapadt nadrágszár
bő ráncain megült a délután pora.

Mit láttam akkor ott, a kép helyén,
a merülő időben, ami fennakadt
a mélysugarban szőtt utak fonalán,
világ-erezetén?

Alakod eggyé vált a helyével,
s néztem, amint a szemedben úszó vitorla
kibomlik a távoli vizek sűrű ködében.

Kézzelfoghatóan közel álltunk ahhoz,
aki mindezt megalapozta.
Az alkonyi szélben akkor villant,
mint vaku fénye, mikor ültél,
s egy fűszál a lábadra tapadt.

Fűszálélen lengedezve
olyan kép készült rólunk,
amit keresünk, de többé sose látunk.

Emlékszel még? Két kar, két evező.
Hullámként mozgó távlatok.
Belapátolt idő és füst a csapások között.
Emlékszel még? Vízparton ülünk.

A talicska

A domb aljáról toltam a földet.
A több éves száraz beton
Szürke tömbbé formálta
A talicska nyikorgó kerekét.
A lenti kupac tele volt kővel.
A kesztyű csúszott a sima nyélen.

Minden kör után nehezebb lett
Belapátolni a földet.
Az eső a levegőben lógott.
A mészkőlapok fénytelen
Csöndben magasodtak
A domboldal meredek falain.

A tetőre toltam a földet,
Öreg, sötét fenyők tövébe.
Antennáknak tűntek lentről,
Mit a holtaknak emeltek.
A talicska, mint a Göncölszekér,
Ágaskodott a ködlő domb fölé.

A fűcsomók és gyökerek közt
A lapát nehezen mozgott.
A tetőn már szitálni kezdett,
S a nyitott rögbe meredt idő
Az újracsiszolt lapok alatt
Lassan a mélybe szivárgott.

A föld, mint összetapadt múlt
Ragadt rá a rozsdás lapátra.
Gyűrött volt és megviselt
A keret fehér falai között.
De peremig kellett tölteni
A borítékként lepecsételt földet.

Azóta, mint sötét mélyáram kísért,
Egy testből kitépett mozdulat:
Rozsdás lapátra könyökölve
Egy ázott talicska mellett
A szétszórt föld nedves súlyát
Betemetni többé nem tudom.